

full gång. Hemming Gad var huvudunderhandlare på konung Christierns sida. Den 3 skrev han till konungen: »Om Ståket, Arnön och bispernes fängelse där ropa de allra mest om till allra största och högsta förvaring. . . Käreste nådig herre, förarbetar med värdig fader, biskop Mattis, att han håller tillstädes rikesesens klämman, den ropa de om, item att värdigaste fader, herr ärkebiskop Göstafs insegle är tillstädes etc.¹».

Natten till den 4 september uppsatte de belägrade sina villkor. »När jag får se artiklarna, om jag är betrodd», skriver Hemming Gad, »då vill jag väl se, om de äre beständelige¹». På grundval av dessa artiklar fördes förhandlingarna vidare den 4. Skulle prelaterna fås att foga sig efter ropet i Stockholm?

Det ligger med Hemming Gads brev för ögonen nära, att prelaternas ståndpunkt avspeglas i Hans Brasks brev: att förmå konungen att uppge endast sin egen, inte också deras och kyrkans rätt. Det blev ogörligt att här tränga igenom. Konungen tog på sig att bevilja amnestien inte endast för vad som skett i hans farfaderns och faders tid och nu mot honom själv och hans hjälpare av fru Christina, hennes husbonde och begges deras tjänare och tillhjälpare, borgmästare, råd och menighet i Stockholm, utan också för vad som skett mot biskoparna och andra prelater med flera; det senare skulle vara en klar avtalad sak i alla rätter, andeliga och världsliga. Men konungen inskränkte sig inte härtill. Han lät förmå sig att gå ännu ett steg vidare. I överenskommelsen i Uppsala i mars hade stipulerats, att all ogunst och misstanke skulle tillgivas och aldrig argas på någon efter överenskommelsens datum. Det var en stipulation, som gällde endast för dem, som då underkastade sig; de andra hade att stå sin egen fara. Nu tog konungen på sig att på fru Christinas bön indraga i överenskommelsen även de personer, vilka då inte underkastat sig och inte heller kunde anses falla under kapitulationsakterna: fem särskilt namngivna, biskop Arvid i Åbo, riddaren Åke Jörgensson, Tönne Eriksson, Nils Eskils-

¹ Bidrag till Skandinaviens historia, V, 646.